

ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Ἀνώνυμος (1560)

Εὐτυχησμένο τὸ χέρι π' ἄγγιξε λιγάκι
τὸ κορμί σου, εὐθραυστο στὴν ὕρεξη τοῦ πόθου μου.

Μίκαελ Ντράυτον (1563—1631)

Δεῖξε μου τὰ χιονάτα στήθη σου
ποὺ τρέχουν γαλάζια ποταμάκια.

Ἄντριου Μάρβελ (1621—1678)

Ἐσᾶς λειβάδια, σύγτροφοι ὠρῶν ποὺ πέρασαν
βλέπω πιδό λίγο πράσινα ἀπὸ τὶς σκέψεις μου.

Ρόμπερτ Χέρρικ (1591—1674)

Μακριὰ μεταξωτά, γλυστρεῖστ' ἐσώρουχα
ἔξω τὰ παραβάν, πετᾶξετε τὶς κουρτίνες
ἔτσι γουστάρω γὼ τὴ φιλενάδα μου
γυμνή, ντυμένη τὴν ἀπλότητά της.
Τὸ μάτι καὶ τὸ φυλλοκάρδι μου
ποθοῦν τὴ σάρκα δίχως φραμιπαλάδες.

ΠΕΝΤΕ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Τριστάν Ντερὲμ (1889—1941)

Η ΕΠΙΧΡΥΣΗ ΧΛΟΗ

LXVI

στὸν Ἄνρι Μαρτινῶ

Σήκωσε τὴ μύτη, κλείσε τὸ βιβλίο σου καὶ τὸ θρανίο.
Τὸ κρυσταλλένιο φλάουτο στὸ στόμα τοῦ βοσκῶ
μέτρο κάτ' ἀπ' τὰ καινούργια ἄνθη καὶ τὰ φύλλα.
Ἔνας διαπεραστικὸς ἀέρας εἶναι ποὺ κάνει γὰ κοκκινίζουσα κορίτσια.
κι' ἡ καυτὴ του ἀγάπη, ὑπάκουη κι' ἔξοχη
σκορπίζεται μὲς στὸ παγκόσμιο φῶς.
Τραγουδᾷ τὴ χαρὰ καὶ τὰ δροσερὰ βουναλάκια,
τὴν κραυγὴ τῶν παγωνιῶν, τὸ πράσινο τοῦ δάσους, τὸ μελισσοθύρβου,
τὸ κόκκινο τῆς ἀγράμπελης στὶς φλοῦδες,
τὸ γαλανὸ τ' οὐρανοῦ, τὸ γαλανὸ τῶν ματιῶν, τὸ γαλανὸ τῶν πτηγῶν.
Τραγουδᾷ, κραδαίνεται, φωνάζει, ὦ φύση,

σ' ἐπαινεῖ κι' ἀφήνεται στὸ μυστήριό σου
 κι' ἡ ψυχὴ του δὲν εἶναι πιά παρὰ φράση ἐρωτική.
 Πάλλεται καὶ ξάφνου μεθυσμένο σπάζει
 καί, σκόνη ἀθάνατη, σκορπίζεται στὸν κόσμο.

Γλυκὸ φλάουτο κι' ἡ καρδιά μου ποὺ δίνεται σὰν ἐκείνο.

Ζὺλ Ρομαίν (1885—1972)

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΠΑΠΙΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΟ

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ μέρα, μὲς στὸ χρόνο
 στὸν ποταμὸ τῆς λίμνης Κόμο,
 τέσσερεις πάπιες καθισμένες.

Ἄπ' τὸ στομάχι ὡς τὴν οὐρά,
 ἡ κολοβὴ κοιλιὰ τους κόλλαγε στὴν ἄμμο.
 Μικρά, ἄβρὰ τὰ κύματα
 ποὺ μόλις ζέσταιγεν ὁ ἥλιος
 γλυκὰ γλυστροῦσαν στὶς κοιλιές τους.

Οἱ τέσσερεις πάπιες μισόκλιναν τὰ μάτια
 μὲ τόσο ράθυμ' ἠδονή,
 ὅπου τὰ κύματα γυρνοῦσαν σὲ λιγάκι
 γιὰ νὰ τίς γλύψουν σὰν καὶ πρὶν.

Καὶ γώ, στὴν ὄχθη,
 ὀρθός, γυμνὸ στὸν ἥλιο τὸ κεφάλι,
 κοιτοῦσα τὴν ἀπόλαυση τῆς σάρκας κείνης,
 κι' ἔτρεξα νὰ πιῶ στὸ πανδοχεῖο
 μιὰ κούπα κόκκινο κρασί.

Πῶλ Μαργκερίτ (1900;—)

Η ΑΓΙΑ

Γιὰ μένα
 ἡ ἅγια
 ροιροῖ μὲς στοὺς οὐρανοὺς
 στὴν κόλαση
 ἡ ἅγια μου
 ἀκτινοβολεῖ μὲ πόδια ὀρθάνοιχτα.

Ζὰκ Λακομπλὲ (1934—)

LA CLEF SARRAZINE

*Αποσπάσματα

Ἄσε με νὰ ζήσω στ' ὄρατο μαῦρο μεσημέρι τῶν ξεχασμένων βάλτων κάτω ἀπὸ τὰ
 βλέφαρά σου, στὴν τρέλλα τῆς ζούγκλας, στὸ δέλτα τῆς λάβας.
 Ἄσε με νὰ χάσω τὴ φυλὴ μου στὴν τύχη κυρτῶν κλιματίδων τῆς ἐπιστροφῆς σου.